

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וילך

**"וה' הוא ההלך לפניך הוא יהיה עמך לא ירפך
ולא יעזובך לא תירא ולא תחת" (לא, ה)**

פעם נטרפה אניה בים, והיה בה ניצול יחיד שנסחף עם הזרם והושלך על חופו של אי בודד שאין יד אדם שנגעה בו. מתוך מצוקה נוראה ודאגה לגורלו התפלל בלהט לה' שיציל אותו.

בכל יום היה סורק את האופק מקצה לקצה לראות היש מושיע!?

תשוב רעב ופצוע ניסה ואף הצליח לבנות לעצמו צריף קטן מעצים של האניה הטרופה שנסחפו אל החוף.

נחמה קטנה חשב לעצמו לפחות יהיה לו מחסה מחיות טורפות ומזג האוויר...

לצריף הכניס את מעט חפציו שהטלטלו אתו בים וזה היה כל רכושו בעולם...

יום אחד כאשר יצא מצריפו לחפש מזון להחיות את נפשו, פרצה דליקה בצריף הרעוע ממילא, והוא נשרף כליל על כל תכולתו. להבות האש גדלו והתפשטו ואיימו לשרוף את כל היער.

עשן שחור היתמר אל על והכל היה אבוד - הצריף, החפצים... כל רכושו עלי אדמות.

הוא גנח בצער וכאב, ופנה בכעס לה': "למה!?! איך יכולת לעשות לי את זה? אתה מביא עלי אסון אחר אסון, נטשת אותי לגמרי!?! וכך מרוב כבי ויאוש נרדם.

רעש מנועים של ספינה מתקרבת העירה אותו מעלפוננו והנה הוא רואה

עשרות אנשים יורדים ממנה. היא באה כדי להציל אותו. "איך ידעתם שאני נמצא כאן? איך הגעתם לחור הזה?!" שאל בתמיהה את אלו שבאו להצילו.

"ראינו את סימני האש והעשן ששלחת אלינו ופנינו לכאן... טוב שהיה לך שכל להבעיר אש בכמות כזו שנראה אותך...." הפטיר אחד המחלצים...

היאוש מפסיד את התקווה. דווקא בזמן שה' נראה רחוק עלינו לדעת שהוא קרוב יותר מתמיד... (קול ברמה)

"הקהל את העם האנשים והנשים והטף"

(לא, יב)

אמרו בגמרא, האנשים ללמוד הנשים לשמוע, הטף למה באו אלא ליתן שכר למביאייהם.

"וילך משה וידבר את הדברים האלה" (לא, א)
הליכות הצדיק, זהו ספר מוסר לעצמו. שאינו צריך לומר מוסר, אם רק מסתכלים על הליכותיו, מזה עצמו לומדים.

"וילך משה" (לא, א)

וילך זה מלשון זריזות שתמיד משה היה הולך בזריזות והתורה מדגישה כאן זריזותו, כי גם בשעה האחרונה לפני מותו עדיין הוא היה זריז כדרכו בקודש. (תולדות יעקב יוסף)

"בן מאה ועשרים שנה אנכי היום" (לא, ב)

פעם נגש נכדו של ה'חפץ חיים' לסבו ושאל בתום ילדותו: "סבא, בן כמה אתה?"

חיך הצדיק אך לא השיב.

הנכד עומד וממתין, עומד ומשתומם - מדוע לא עונה לי הסבא!?!

וסבא עדיין מחריש.

הגיעה שעתו של הילד לעזוב ולשוב לביתו. ניגש אפוא להיפרד מהסבא קדישא, וה'חפץ חיים' מעניק לו מעטפה שבתוכה כסף כמתנת פרידה.

מודה הילד במאד מאד. אין הוא פותח את המעטפה לספור כמה כסף בתוכה, רק מהדק היטב את הסגירה וכבר פונה לצאת.

קורא לו הצדיק לשוב ושואלו: "מדוע לא פתחת

את המעטפה לספור כמה כסף הכנסתי לתוכה!?! השיבו הנכד: "מתנה מסבא הנה דבר יקר מאד. אין זה משנה כמה כסף בדיוק היא מכילה..."

חיך ה'חפץ חיים' שוב ואמר: "מתנה יקרה ביותר העניק לנו הבורא - מתנת החיים. וכי יש לנו שמץ של מושג או הערכה לגבי כל רגע ורגע של חיות! נעמוד נא וננסה לחשב כמה רגעים נפלאים בחיינו... כמה טוב צפון בכל דקה ודקה, לו רק נשכיל לנצלה לטובה. והרי מתנה לא סופרים..."

יקרים כל כך רגעי החיים... ורגעים נשגבים של הימים הנוראים! על אחת כמה וכמה!...

יהי רצון שהקב"ה יכתבנו ויחתמנו לאלתר לחיים טובים ארוכים, ולשלום בספרם של צדיקים גמורים.

רק אתה יכול

"מה ה' אלוקיך שואל מעמך!"

כל אחד מגלה את ה' במקומות שרק הוא יכול לגלות אותנו, לכל אדם יש מסלול ותפקיד משלו, ואף אחד אחר בעולם לא יוכל להשלים את העבודה במקומו!

(נקודות של אור - ספינקא)

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין ביוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

ליקוטים וסיפורים נפלאים - וילך

ראיתיו, הלך מלאך המוות אצל הר סיני, אמר לו לא ראינו אותנו. הלך המלאך המוות אצל גיהנם אמר לה: היכן הוא משה האם ראית אותנו? אמרה לו גיהנם שמוע שמעתי אותנו, אך לא ראיתי אותנו. הלך אצל מלאכי שרת אמר להם: משה, ראיתם אותנו? אמרו לו: לך אצל בני אדם.

הלך אצל ישראל אמר להם: משה ראיתם אותנו? אמרו לו: אלוקים הבין דרכו, אלוקים גנזו לחיי העולם הבא, ואין כל בריה יודעת בו, שנאמר "ויקבר אותו בגי" (דברים לד, ו)

כיוון שמת משה היה יהושע בוכה ומצעק ומתאבל עליו במרר, והיה אומר: אבי, אבי, רבי, רבי, אבי שגדלתני, רבי שלמדתני תורה, והיה מתאבל עליו ימים רבים, עד שאמר לו הקב"ה ליהושע: יהושע! עד כמה אתה מתאבל והולך? וכי לך בלבד מת משה? והלא לא מת אלא לי! שמיום שמת אבל גדול הוא לפני, שנאמר: "ויקרא ה' אלוקים צבאות היום ההוא לבכי ולמספד", אלא מובטח שבן העולם הבא הוא, שנאמר: "ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבותיך וקם".

"ואמר ביום ההוא הלא כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה ואנכי הסתר אסתיר פני..." (לא, יז-יח)

כתב הרה"ק בעל ה"שם משמאל" מסוכטשוב ז"ע, הקשו המפרשים, אחרי שיאמרו "על כי אין אלקי בקרבי מצאוני הרעות האלה" ויתוודו על חטאתם, למה עוד יסתיר פני רחמיו מהם?

אלא פירש הרה"ק רבי בונם מפשיסחא ז"ע, שמאמרם "על כי אין אלקי בקרבי" - זה עצמו הוא חטא! שהם חשבו עצמם שהם נדחו מפני הקודש, שהקב"ה לא חפץ בהם וזה גורם יאוש והתשללות, אבל באמת אין הדבר כן, כי ישראל אף על פי שחטא - ישראל הוא (סנהדרין מד.), וכתוב, (במדבר לה, לד) "כי אני ה' שוכן בתוך בני ישראל", ואמרו ז"ל (ספרי שם), אף על פי שהם טמאים שכינה שרויה ביניהם. אלא שהיא בהסתרת פנים ואינה נגלה.

זה מה שסיים הכתוב, "ואנכי הסתר אסתיר" - היינו, לא כמו שאמרו, "כי אין אלקי בקרבי", אלא, "ואנכי הסתר אסתיר" - אני נמצא אבל בהסתרה ולא בגלוי, עד כאן דבריו ז"ל.

וממשיך הרה"ק בעל השם משמאל ז"ע - ובאמת, זה גורם חיזוק גדול לכל איש. שבכל עת יצייר בדעתו, כי אפילו איך שיהיה, עדיין שכינה שורה עליו, והוא עצמו מרכבה לשכינה. וכמאמר חז"ל בש"ס (תענית יא.). "לעולם ימוד אדם עצמו כאילו קדוש שרוי בתוך מעיו", שנאמר (הושע יא, יב) "בקרבתך קדוש ולא אבוא בעיר". ומסיים בלשונו הק': "ומי הוא שלא יתחתכו ויהמו מעיו מאהבת המקום ויראתו - בזכרו את הדברים האלה..."

למר חתימה טובה

יש לבאר דהנה שני טעמים יש למה צריך ללמד את הקטנים, א' כדי שבתחלת גידולם יגדלו רק בתורה ולא בחכמות אחרות, שכשיתחיל ללמוד כבר שתו מן המים הרעים ולא יקבלו התורה עליהם. ב' משום זכות תורתם של תנוקות של בית רבן שאין בהם חטא, שמגינה על כל הדור. והנה בארץ ישראל אין את הטעם הראשון, שהרי אמרו חז"ל חכמים הזהירו בדבריכם שמא יגלו התלמידים וישתו מים הרעים - דוקא יגלו, אבל בארץ המקודשת לא. ולכן הקשו בגמרא האנשים ללמוד והנשים לשמוע, אבל טף למה באו, הרי מצוות הקהל היא בארץ ישראל שם אין חשש שישתו מן המים הרעים, לכן תירץ לתת שכר למביאייהם, שהקטנים יגנו על מביאייהם על ידי הבל פיהם שאין בו חטא.

(חתם סופר)

"ויאמר ה' אל משה הן קרבו ימיך למות קרא את יהושע" (לא, יד)

איתא בילקוט (ח"א רמז תתקמא) שביום מיתת משה נתייחד הדיבור ליהושע, ושאל לו משה: מה אמר לך ה'. אמר לו יהושע: וכי כל ארבעים שנה שאלתי אותך מה דיבר ה'. מיד אמר משה: טוב אלף מיתות מקנאה אחת. והוא תמוה. ונראה, שהקב"ה רצה שימות משה רבינו ע"ה בנפש חפצה, אולם היות ומשה התפלל תקט"ו תפילות, וביקש שאף אם כבר הגיע זמנו של יהושע, ואין מלכות אחת נוגעת בחברתה, מכל מקום יהיה הוא לו כתלמיד, ובלבד שינתן לו לעבור לארץ ישראל ולא ימות, ורצה הקב"ה להראות לו, שלא יהא זה לו לנחת, לפיכך ציוה ליהושע, שאם ישאלו משה שיענה לו: "וכי כל הארבעים שנה שאלתי לך מה דיבר ה'", כי משה יהא סבור שיהושע הוא העונה אותו כן, ויקבל עליו למות, כאשר אכן אמר לבסוף: "טוב אלף מיתות מקנאה אחת". ואפילו אם אח"כ יבין משרע"ה שכך אמר לו ה' להשיב לו, מ"מ כבר הרגיש באותו רגע גודל כח הקנאה, ולא יחפץ להיות תלמיד ליהושע.

(הגר"א מווילנא ז"ע)

"ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבותיך" (לא, טז)

בספרי מובא: בשעה שהגיעה שעתו של משה רבנו להיפטר מהעולם, אמר הקב"ה למלאך המוות: לך הבא לי נשמתו של משה, הלך ועמד לפניו, אמר לו מלאך המוות: משה! תן לי נשמתך. אמר לו משה: במקום שאני יושב אין לך רשות לעמוד, ואתה אומר לי תן לי נשמתך? גער בו ויצא בניזיפה!

הלך מלאך המוות והשיב דברים לפני הגבורה, שוב אמר לו הקב"ה לך והבא לי נשמתו, הלך מלאך המוות למקומו של משה ובקשו ולא מצאו, הלך אצל הים אמר לו היכן הוא משה, האם ראית אותו? א"ל הים: מיום שהעביר את ישראל בתוכי לא